

DOOR MIJN VERLEDEN BEN IK WIE IK NU BEN

*Lili van Dijken
schrijft en dicht.
Ze woont in Lunetten.*

Vanaf het moment dat ik een voet over de drempel zette bij mijn pleeggezin, was het goed. Het voelde veilig, de zon scheen. Je leest weleens dat baby's een bepaalde geur ruiken bij hun moeder. Die geur zorgt voor veiligheid en geborgenheid. Precies dat had ik bij mijn pleeggezin. Niet bij mijn biologische moeder. Bij haar heb ik dat nooit gehad.

Ik groeide op in een pleeggezin. Met mijn biologische moeder had ik een bezoekenregeling. Dat voelde meer als een verplichting. Het feit blijft namelijk dat ik mijn biologische moeder niet goed ken. Ik ben mijn eerste levensjaren door mijn opa en oma in Suriname opgevoed, totdat mijn oma ziek werd. Toen kwam ik vanuit Suriname naar Nederland.

Vanaf dat moment verbleef ik bij mijn biologische moeder, die voor mij een wildvreemde was. Het contact verliep niet goed. Ze verwaarloosde en mishandelde me. Stelde me bloot aan dingen die ik niet had mogen zien. Dat is geen moeder. Het contact is dan ook nooit meer goed gekomen.

INSPIRATIE

Ondanks dat ik er verdrietig van werd, voelde ik me voldaan toen ik mijn verhaal opschreef. Op het moment dat ik het aan anderen liet lezen, zeiden ze dat ik daar mensen mee kon helpen. Dat anderen zich verbonden zouden kunnen voelen met mijn verhaal.

Dat liet mij inzien dat ik iets voor die mensen wilde betekenen. Ik hield vast aan het feit dat ik een inspiratie voor anderen wilde zijn. Voor wie dan ook, voor ieder zoekend mens. Ook ben ik gaan praten met een coach. Dat hielp enorm. Daardoor ben ik veel meer gaan delen.

*Ik hield vast aan het feit dat ik een
inspiratie voor anderen wilde zijn.*

PLEEGKIND

Door mijn jeugd heen ben ik niet veel bezig geweest met het feit dat ik vanaf dat moment een pleegkind was. Ik stopte het weg, praatte er niet over. Niet met mijn pleegouders, niet met vriendinnen. Pas een aantal jaar geleden begon mijn verleden me in te halen. Ik werd door een uitgever benaderd. Hij zag een verhaal in mijn gedichten. Nooit had ik erover nagedacht. Toch probeerde ik alles vanaf dat moment op papier te krijgen.

Omdat mijn pleegouders wisten dat ik ermee bezig was, gaven ze me een doos met dagboeken over mijn leven. Zo las ik ineens mijn eigen dossiers. Besepte ik plotseling wat er allemaal is gebeurd. Hoe dieper ik ging graven, hoe moeilijker het werd. Ik zocht alles tot op de bodem uit. Soms zat ik daardoor zo in mijn emoties, dat ik niet meer kon schrijven. Mijn emoties werden mijn obstakels. Ik kon niet meer normaal functioneren. Ook mijn omgeving merkte dat ik vastzat. Niemand kon bij me in de buurt komen. Het slokte me op en ik voelde me doodongelukkig. Maar nog steeds stopte ik het weg.

*Hoe dieper ik ging graven, hoe
moeilijker het werd.*

TROTS

Mijn verhaal vertellen was voor mij heel belangrijk. De leuke en minder leuke dingen. Ze komen allemaal samen in mijn boek. Ik beschouw dit overigens niet als een afsluiter. Je verleden kun je nooit helemaal afsluiten. Wel heeft het een plekje gekregen. Het voelt alsof ik een hele zware jas heb uitgetrokken. Dat geeft rust.

Ik weet dat er momenten komen waarop mijn littekens weer zullen gaan zweren, maar dat blijft. Dat ik dit heb meegemaakt, heeft me gemaakt tot wie ik nu ben. Doordat ik me nu sterk voel en erover kan praten, ben ik ook in staat om andere mensen te helpen. Ik realiseer het me niet altijd, maar ik ben er trots op.

*Het voelt alsof ik een hele zware
jas heb uitgetrokken.*

GEEN SCHAAMTE

Door juist door dat diepe dal te gaan, ben ik nu veel gelukkiger. Positiever. Familie en vrienden zeggen dat ik toegankelijker ben, er een stuk blijer uitzie. Ik betrap mezelf erop dat ik soms zomaar zit te glimlachen. Er zijn deuren opengegaan. Ik sta anders in het leven. Mijn gevoelens mogen er zijn.

Als ik verdrietig ben, mag ik huilen. Hoef ik me er niet voor te schamen. Ik schaamde me namelijk altijd voor wat ik had meegemaakt. Dat heb ik niet meer. Ook hoef ik niet meer te huilen als ik erover praat. De brok in mijn keel is verdwenen. Mede door het schrijven. Dat heeft me sterker gemaakt.

LEES MEER OP HOIUTRECHT.NL